

De Caminomoord

Colofon

ISBN: 978 94 6365 390 9

1e druk 2021

© 2021, Gerard Legerstee (gilegerstee@gmail.com)

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

Telefoon: 058 - 289 48 57

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De Caminomoord

Gerard Legerstee

28 februari 2002

In café 't Haantje kon je over de hoofden lopen na afloop van de belangrijke 3-2 winst van Feyenoord tegen Glasgow Rangers in de achtste finale van het UEFA Cuptoernooi. De fans wilden nog lang feestvieren en npraten over het bereiken van de kwartfinale. De schoonheid van de vrije trappen van Pierre van Hooijdonk, resulterend in twee treffers, werd met ieder volgend biertje verder aangedikt. De pas 18-jarige Robin van Persie, die begin van de maand debuteerde in Feyenoord 1, zorgde met zijn brutale spel op de linkerflank voor een dusdanige euforie, dat een aantal voetbalkenners al durfde te spreken van de doorbraak van een nieuwe wereldster. Een Feyenoordsupporter stond met een rood-witte sjaal losjes om de nek geslagen in een hoekje te genieten van de uitgelaten sfeer, waarbij het hem opviel dat de paar verdwaalde Schotten in het café net zo hard meezongen en meedronken als de Feyenoordfans. Een heerlijke verbroedering, zoals het hoort. De man keek naar zijn zoon, die een paar meter verderop met een andere supporter de volgende tegenstander van Feyenoord stond te analyseren. Hij keek op zijn horloge en schrok van het late tijdstip. Hartstikke leuk zo'n avondwedstrijd, maar morgenochtend zou de wekker weer om half zeven afgang. Hij goot zijn laatste slok bier naar binnen en wurmde zich naar zijn zoon. Terwijl hij hem bij zijn arm pakte, riep hij hard in zijn rechteroor om boven het kabaal uit te komen. 'Sorry knul, twaalf uur! Hoogste tijd!'

Zijn zoon trok een teleurgesteld gezicht en keek zijn vader smekend aan. 'Nog één biertje, pa.'

‘Ik kan wel merken dat jij er niet vroeg uit moet morgen. Nee joh, het is mooi geweest en er komen nog meer mooie voetbalavonden. We moeten ook nog een stuk lopen naar jouw auto.’

Het parkeren van een auto in de buurt van de Kuip was bij uitverkochte wedstrijden een terugkerende verschrikking. Hoewel ze vijf kwartier voor aanvang van de wedstrijd al bij het stadion waren aangekomen, waren ze genoodzaakt de auto op bijna twee kilometer van de Kuip in een woonwijk te parkeren. Tot overmaat van ramp was het kort voor middernacht hard gaan regenen. Na zestien minuten flink doorstappen in de striemende regen arriveerden ze bij de auto. Snel trokken ze hun natte jassen uit voor ze op de autostoelen ploften. ‘Nou, lekker dan, pa. Moet je de onderkant van mijn broek en schoenen zien?’

‘Je doet net of het mijn schuld is. Wees blij dat het tijdens de wedstrijd droog was. Oh, en let je een beetje op met dat slechte weer?’

‘Je maakt je toch geen zorgen hè?’

‘Als je zo hard rijdt als op de heenweg, dan maak ik me met dit weer wel degelijk zorgen.’

‘Komt goed, vadertje, sit back and enjoy the ride.’

In Rotterdam-Zuid kon er niet hard worden doorgereden. Ondanks het late uur was het nog opvallend druk met huiswaarts kerende supporters. Ze reden over de Van Brienoordbrug en namen de afslag naar Kralingen. Zo druk als het even daarvoor in Rotterdam-Zuid was geweest, zo rustig was het ineens in dit deel van Rotterdam. Alsof de bewoners aan de noordelijke oevers van Rotterdam niet zo hartstochtelijk hadden meegeleefd met de prestaties van Feyenoord en al vroeg hun bed hadden opgezocht. Het begon

nog harder te regenen en een eerste bliksemschicht lichtte de havenstad kort op. De ruitenwissers zwiepten op volle snelheid, terwijl de auto vaart maakte in de stille kletsnatte straten. ‘Nog vijf minuutjes pa, dan ben je weer thuis.’

Bij het opdraaien van een kruispunt om linksaf te slaan, werden vader en zoon plotseling van links verblind door de felle lichten van een auto die met flinke snelheid op hen afkwam. Om een botsing te voorkomen gaf de zoon extra gas om de aanstormende auto voor te zijn. Het mocht niet baten. Met een afschuwelijke klap werd de auto linksachter geramd en stoven ze met een grote vaart over de gladde klinkers naar de steile afzink rechts van de weg. Het oude gietijzeren hekwerk naast de weg was niet bestand tegen het gewicht van de ruim één ton zware auto en zorgde slechts voor een kleine vertraging vóór de auto met vernietigende vaart het steile talud afdonderde. Met een nieuwe ijzingwekkende klap crashte de auto op het drie meter lager gelegen trottoir. Een onwerkelijke stilte volgde op het helse kabaal van botsend metaal en brekend glas. Vol ongeloof en kermend van de pijn draaide de zoon langzaam zijn hoofd naar opzij. Zijn adem stakte toen hij in de nietsziende ogen van zijn vader keek.

27 juni 2019 – Dag 1

Terwijl de wandelaar stevig doorliep, keek hij met toegeknepen ogen naar de felle zon. Hij verbaasde zich over de hoge temperatuur zo vroeg op de dag in juni. Hij had gehoopt dat de warmte pas aan het eind van de ochtend zijn tol ging eisen en was daarom vroeg op pad gegaan. Uitgerekend vandaag bedroeg de afstand maar liefst zevenendertig kilometer. De zon stond nog laag, maar brandde nu al op zijn rug. Het was stil op de stoffige weg die hij afliep op weg naar de volgende slaappleaats in León. Genoeg tijd en rust om ongehinderd na te denken. Hij was vandaag voor dag en dauw in zijn eentje vertrokken uit hotel Castillo El Burgo in El Burgo Ranero en hoopte tot een helder inzicht te komen over wat hem te doen stond. En dat inzicht zou wel eens tot een besluit met grote consequenties kunnen leiden. Hij trachtte zijn gedachten te ordenen en alle voors en tegens op een rijtje te zetten. Hij merkte echter dat zijn gedachten alle kanten op schoten. Misschien kwam het door de warmte. Of anders door de pijn in zijn voeten, nek en schouders na zeventien dagen wandelen met een flinke rugzak. Nogal wiesde dat hij zo liep af te zien. Hij was geheel onvoorbereid aan de Camino, de lange wandeltocht naar Santiago de Compostella, begonnen. Was hij wel op zoek naar oplossingen of onbewust alleen maar op de vlucht voor zijn problemen? Alsof hij met elke stap tijdens de wandeldagen van de Camino steeds meer afstand kon nemen van de door hem veroorzaakte ellende. Voorlopig werden zijn problemen gevoelsmatig alleen maar uitvergroet in dit weidse Spaanse landschap ver van huis. Hij voelde zich depressief en leeg. Waarom had hij zo'n bende van zijn privéleven ge-

maakt? En dat terwijl hij zakelijk zo succesvol was. Was het succes hem naar zijn hoofd gestegen? Waarom was hij zo'n slappeling, een mislukkeling? In een opwelling haalde hij zijn mobiel uit zijn broekzak en koos hij het nummer van zijn broer. Hij verbrak de verbinding toen hij de voicemail hoorde afspelen en besloot het later nog eens te proberen. Hij had de laatste weken vaker overwogen om hem te bellen, vooral nu hij eindelijk had beseft hoe fout hij zijn broer had beoordeeld en behandeld. Nu was het verlangen om hem te spreken ineens heel intens. Kon zijn broer hem helpen? Een tractor hobbelde op de oneffen weg langs hem heen. Hij groette de boer en volgde met zijn ogen het aftandse landbouwvoertuig op weg naar een verderop gelegen akker. Niet veel later hoorde hij het geluid van een motor achter zich. Hij draaide zich om en zag een motorrijder geheel in het zwart gekleed snel naderbij komen. In plaats van hem te passeren, stopte de motorrijder naast hem. Was hij gestopt om de weg te vragen? Hij forceerde een glimlach, stapte naar de man toe wiens gezicht schuilging achter een glimmende zwarte helm en zei: 'I'm sorry, I don't think...' Hij maakte zijn zin niet af, toen zijn ogen het zonlicht opvingen op het lemmet van het mes dat de motorrijder ineens tevoorschijn had getrokken.

*

Kai probeerde zich te concentreren tijdens het projectoverleg deze ochtend. Hij ergerde zich voor de zoveelste keer aan de weinig effectieve manier waarop de vergadering werd geleid en de vele niet ter zake doende vragen en opmerkingen van een aantal deelnemers. Het overleg was voor anderhalf uur gepland, maar die tijd zat er nu al op terwijl er nog twee agendapunten behandeld moesten worden. Waarschijnlijk

zouden die doorgeschoven worden naar een volgend overleg. Hij haatte het dat er zo veel nodeloos vergaderd werd, terwijl de besluitvorming vaak dramatisch was. Dat kon het gevolg zijn van het slecht lezen van ingebrachte voorstellen, gedram van vooringenomen managers of een politiek of persoonlijk geschil tussen deelnemers aan de vergadering. Het project bij de bank, waar hij het afgelopen jaar aan had gewerkt, liep nu snel ten einde. Gelukkig maar. Hij had hard moeten werken om de verschillende deadlines te halen en zijn bazen tevreden te stellen over de bereikte resultaten. Hij voelde zijn mobiel trillen in de zak van zijn colbertjasje en onderdrukte de neiging om te zien wie hem probeerde te bellen. Twee minuten later hoorde hij de voorzitter van de vergadering voorstellen om de twee agendapunten toch nog versneld af te handelen. Een kwartier later waren die laatste agendapunten er doorheen gejaagd, wat er op neerkwam dat enkele terechte vragen en discussies bij de behandeling van de twee agendapunten door de voorzitter voortijdig waren afgekapt. Gehaast liep Kai naar zijn werkplek om nog snel even zijn mail te checken voor hij zich naar een volgend overleg zou spoeden. Onderweg haalde hij zijn mobiel tevoorschijn en keek wie hem gebeld had tijdens het overleg. Verbaasd bleef hij even staan. Waarom had Wilco hem deze ochtend gebeld, nota bene op een werkdag? Hoe lang was het geleden dat hij zijn broer voor het laatst had gesproken? Dat was al gauw een week of vijf terug op een zondag. Hij aarzelde of hij hem direct zou terugbellen. Verdomme, hij had nog maar een kwartier voor het volgende overleg. Hoe belangrijk kon het zijn? Hij zou het tijdens de lunch wel proberen. Eerst nog zoveel mogelijk nieuwe berichten in zijn mailbox scannen en afhandelen en dan vlug naar de vergaderzaal op de eerste etage.

Na een paar nieuwe overleggen 's middags en het werken aan het eindrapport met evaluaties over het verloop van het project kwam Kai vermoeid rond een uur of zeven thuis in zijn appartement in Rotterdam. Zowel tijdens de lunch in het zelfbedieningsrestaurant als twee keer in de loop van de middag had hij geprobeerd zijn broer te bellen. Telkens werd er niet opgenomen. Ook een door hem ingesproken voicemailverzoek om teruggebeld te worden had geen reactie opgeleverd. Hij haalde een kant-en-klaarmaaltijd voor in de magnetron uit de koelkast, omdat hij geen zin had om zo laat nog voor zichzelf te koken. Zo erg was dat trouwens niet. De laatste jaren waren de kwaliteit en de variatie van de eenpersoonsmaaltijden bij de supermarkt flink verbeterd. Voor vandaag had hij een kip-kerriemaaltijd gekozen. Hij wilde net de tijd en het wattage op zijn magnetron instellen toen het belsignaal van de buitendeur de stilte in zijn appartement verbrak. Verbaasd liep hij naar de hal en keek hij op een schermpje naast de deurbediening. Een onbekende man stond ongeduldig op zijn voeten te wiebelen. Kai sprak hem toe via de intercom. 'Hallo, wie is daar?'

'Goedenavond, spreek ik met Kai Verdonk?'

'Ja.'

'Ik ben inspecteur Miedema van de Rotterdamse recherche. Hebt u even tijd voor me?'

Recherche Rotterdam? dacht Kai verschrikt. Wat is er aan de hand? 'Eh... ja, komt u boven.' Kai opende de toegangsdeur op de begane grond en begon door de woonkamer te ijsberen in afwachting van de komst van de inspecteur naar het appartement op de veertiende verdieping. Een paar minuten later stond Kai oog in oog met de inspecteur, een lange en pezige man van rond de vijfenveertig met een ouderwets hoornen brilletje op zijn neus. 'Komt u binnen.'

‘Dank u.’ Nadat de inspecteur zijn politiepas had getoond en de woonkamer was binnengestapt, liet hij Kai niet langer in spanning. ‘Het spijt me, maar ik heb slecht nieuws voor u.’ De woorden van de inspecteur verlamden Kai een paar seconden. ‘Wat voor slecht nieuws?’ stamelde hij. ‘Het betreft uw broer Wilco. We zijn door de Spaanse politie gebeld dat uw broer vanmorgen dood is aangetroffen in de buurt van het dorpje San Nicolas del Real in Noord-Spanje.’

Kai trok wit weg na het afschuwelijke bericht van de inspecteur. Hij wist zo gauw niet wat hij moest zeggen. Verbouwereerd hoorde hij de inspecteur verder aan. ‘De Spaanse politie is een onderzoek gestart, maar het lijkt erop dat uw broer is overleden aan één of meer fatale messteken.’ ‘Wat? Messteken? Is mijn broer vermoord?’ ‘Daar lijkt het op, maar een dader of motief ontbreekt nog.’ ‘Maar... mijn broer probeerde me vanmorgen nog te bellen. Omdat ik in een vergadering zat, heb ik niet opgenomen. Toen ik hem ’s middags probeerde terug te bellen, nam hij niet op. Mijn God, ik begrijp nu waarom.’ ‘Bijzonder, dat uw broer u probeerde te bellen,’ merkte de inspecteur op.

‘Weet u waarom mijn broer in Noord-Spanje was?’ ‘Hij was bezig met de wandeltocht naar Santiago de Compostella. Die informatie hebben we van een werkneemster van uw broer. Kennelijk waren zij samen deze tocht aan het maken. Deze werkneemster, ene Marleen Schouten, wist de lokale politie te vertellen dat u de enige nog levende directe nabestaande bent van het slachtoffer. Klopt dat?’ ‘Ja, dat klopt, maar wie is die Marleen en was zij bij mijn broer toen hij werd neergestoken? Is zij ongedeerd gebleven?’

‘Het spijt me, op die vragen kan ik geen antwoord geven. We hopen snel meer informatie uit Spanje te ontvangen.’

‘Wat moet ik nu doen?’

‘Ik weet dat het moeilijk is nu ik u zo overvallen heb met dit tragische bericht, maar er zal een heleboel uitgezocht en geregeld moeten worden. Voor zijn repatriëring zullen de nodige formulieren ter plaatse ingevuld moeten worden. Er moet ook uitgezocht worden of uw broer een reiskostenverzekering en/of een begrafenisverzekering had en welke lokale begrafenisonderneming u kan bijstaan. Daarom zou het helpen indien u zo spoedig mogelijk naar Spanje kunt vliegen om alle formaliteiten in orde te maken en de politie te woord te staan.’

Het duizelde Kai en even viel hij stil. ‘Gaat het een beetje?’ hoorde Kai vragen.

‘Ja... ja, ik probeer alleen na te denken wat ik moet doen. Maar u hebt gelijk, ik moet er naartoe. Met mijn werk kan ik het wel regelen. Ik zal zo kijken welke eerste vlucht ik kan pakken. Waar moet ik precies zijn?’

‘Mooi dat u kunt gaan. U moet in León zijn en op het politiebureau vragen naar inspecteur Sanchez. Ik houd ook contact met hem en laat u weten wat verder onderzoek aan het licht brengt. Ik zal u mijn mobiele nummer geven, zodat u mij altijd kunt bellen met vragen.’ Nadat de inspecteur zijn nummer had gegeven, stond hij op. ‘Dan ga ik nu weer. Veel sterkte met het regelen van de repatriëring en het verwerken van dit plotselinge verlies.’

Nadat Kai de politieman had uitgelaten, stond hij als verdoofd bij de glazen pui aan de voorzijde van zijn appartement. Op de veertiende verdieping had hij een prachtig uitzicht op de Erasmusbrug over de Maas, die Rotterdam-

Zuid en -Noord op majestueuze wijze met elkaar verbindt. Hij zag een groot aantal miniatuurautootjes in twee richtingen rijden terwijl daaronder een geel-zwarte watertaxi met hoge snelheid over het water stuiterde en probeerde te bevatten wat hij zojuist had gehoord. Zijn broer vermoord in Spanje. Dat kon toch niet waar zijn? Waarom vermoord? En waarom probeerde Wilco hem die ochtend te bellen? Hoe was het mogelijk dat hij in Spanje aan het wandelen was? Wilco had een drukke baan als CEO van een metalendeurenfabriek en dit was geen wandeltocht van een paar dagen. Hij moest er inderdaad zo snel mogelijk heen. De politie en die Marleen, die kennelijk met hem optrok, spreken. Hij liep naar de zijkamer waar een thuiswerkbureau met laptop stond en startte zijn zoektocht naar een vlucht. Twintig minuten later had hij een enkele vlucht naar Bilbao geboekt voor de volgende ochtend 10.20 uur. Hij liep de keuken in en vroeg zich af of hij die kant-en-klaarmaaltijd nog zou opwarmen. Veel trek had hij niet meer, maar hij zou de komende periode veel energie nodig hebben. Met tegenzin startte hij daarom de magnetron en pakte een bord en bestek.

Dag 2

De grijze hoge bestelbus stopte bij de oude loods niet ver van een van de grote containeropslagplaatsen in de haven van Rotterdam. Twee mannen stapten uit en spiedden in het rond. Het was stil aan het begin van de nacht en de lichten van de lantaarnpalen even verderop aan de weg wisten de loods ternauwernood te bereiken. De grootste van de twee mannen liep naar de schuifdeuren van de loods en stak een sleutel in een zwaar hangslot. Na het openen van het slot schoof hij een van de deuren opzij en verdween naar binnen. De andere man stak een sigaret op terwijl hij met zijn rug steun zocht tegen de bestelbus. Een paar minuten later kwam de grote man weer naar buiten en bleef geïrriteerd voor zijn kleinere maat staan. ‘Verdomme, Luuk, wat sta je nou te roken. Aan de slag, zodat het spul zo snel mogelijk is opgeborgen.’

‘Jahaa, rustig maar. We zijn zo klaar, Robbie.’ Na een laatste trek aan zijn sigaret gooide Luuk zijn peuk naar de grond, trapte die nijdig uit en liep naar de achterkant van de bestelbus. Hij stapte rechts om de hoek van de auto en verstijfde plotsklaps. Een tel later voelde hij het koude staal van de loop van een pistool tegen zijn voorhoofd. Zijn mond zakte open van verbijstering. Voor hem stond een man met een bivakmuts over zijn hoofd. ‘Doe geen gekke dingen als je je leven lief hebt.’ Terwijl hij de loop tegen het hoofd van Luuk hield, draaide de man met de bivakmuts snel naar de zijkant van de bestelbus, zodat hij Robbie in het zicht kreeg. ‘Jij ook, geen beweging,’ siste hij Robbie toe. De gemaskeerde man deed een paar stappen naar achteren zodat hij beide mannen beter onder schot kon houden. ‘Nu trekken

jullie beiden heel langzaam en goed zichtbaar voor mij met slechts duim en vinger jullie pistolen tevoorschijn en leggen die op de grond voor jullie neer.’ Na een korte aarzeling van beide mannen vervolgde de vermomde man: ‘Denk niet dat je me te snel af kunt zijn.’

Tergend langzaam en zonder het oogcontact met de man voor hen te verliezen, haalden beide mannen hun pistool tevoorschijn en legden het op de grond. ‘Mooi zo. Nu trappen jullie de pistolen naar me toe en daarna gooi je voorzichtig de sleutel van het hangslot van de loods in mijn richting.’

De twee overvallen mannen wisselden een blik met elkaar. Robbie kwam als eerste in actie en haalde de sleutel van het slot uit zijn zak. Hij treuzelde nog even voor hij de sleutel met een overdreven grote boog buiten het bereik van de overvaller gooide. Dat was het moment voor Luuk om razendsnel naar voren te springen, hopend dat zijn opponent lang genoeg was afgeleid door de toegeworpen sleutel. Die stapte echter behendig een stap naar achteren en haalde hard uit met de kolf van zijn pistool. Het harde metaal raakte Luuk vol op zijn hoofd, waardoor hij met een luide gil tegen de grond kwakte. Meteen daarna richtte de man met de bivakmuts het pistool op Robbie. ‘Wilde jij het soms ook proberen?’

Hij gaf Luuk, die versuft aan zijn hoofd voelde, nog een harde trap in zijn zij. ‘Naar achteren jij, stomkop. Dacht je echt een kans te maken? Je mag blij zijn dat ik je niet heb afgeknald.’

Luuk krabbelde met een van pijn vertrokken gezicht achteruit. De overvaller pakte de gevallen sleutel op. Zonder de beide mannen uit het oog te verliezen stak hij de sleutel in het hangslot en snauwde de onthutste mannen toe. ‘Allebei de loods in en snel nu.’

Aarzelend volgden beide mannen zijn bevel op. Nadat ze de donkere loods waren binnengestapt, zagen ze de deur dichtschuiven en hoorden ze hoe de sleutel rammelend in het hangslot werd omgedraaid. Buiten trok de man zijn bivakmuts af, waarna hij snel naar de bestelbus liep. Hij opende de achterdeuren en floot zachtjes tussen zijn tanden. Zo veel pakketjes coke had hij niet verwacht. Eindelijk was het pay back time, dacht hij verbitterd. Schichtig keek hij om zich heen voor hij de pakketjes in zijn auto begon over te laden.

*

Kai liep naar de deur om zijn broer binnen te laten. Hij begreep niet waarom deze ineens langskwam. Het was al weken geleden dat ze elkaar hadden gesproken en al veel langer geleden dat zijn broer bij hem op bezoek was geweest. Hij had ook niet van tevoren gevraagd of hij langs kon komen. Het voelde niet goed. Hij opende de deur en keek in het woedende gezicht van zijn oudere broer. 'Wilco, wat is er...?'

Zijn broer duwde hem aan de kant en terwijl hij naar binnenstormde, ging hij helemaal los. 'Hoe kon je me dat aandoen? Uitgerekend jij. Jij die ik als geen ander heb vertrouwd!?' schreeuwde Wilco naar Kai.

'Waar heb je het in hemelsnaam over?'

'Jezus, Kai, moet ik het spellen?'

Kai keek hem hulpeloos aan. 'Ik weet echt niet waar je het over hebt?'

'Verdomme Kai, dacht je echt dat ik er niet achter zou komen?'

'Waar ben je achter gekomen?'

Wilco liep dreigend op Kai af en spuugde de woorden in het

gezicht van zijn broer. 'Dat je zo nodig mijn vriendin moest neuken!'

'Wat? Hoe kom je daarbij. Ik heb Samantha met geen vinger aangeraakt.'

Wilco raakte buiten zinnen en greep met beide handen naar de keel van Kai. 'Ga je verdomme ook nog ontkennen?'

Kai sloeg de armen van Wilco van zich af en wankelde achteruit. 'Ben je gek geworden? Hou op.'

Zonder nog te antwoorden haalde Wilco uit met zijn rechtervuist. De slag schampte het hoofd van Kai, waardoor hij versuft zijn hoofd naar achteren trok. Een moment later dook Wilco vol op hem en klapten beide mannen hard op de gietvloer. De mannen rolden over de grond in een poging elkaar te overheersen. Kai kon zich met een uiterste krachtsinspanning aan zijn broer ontworstelen en hem een harde trap in zijn rechterzij verkopen. Happend naar adem gaf Wilco de strijd op. Hij kwam moeizaam overeind en keek zijn broer vernietigend aan. 'Dit zal ik je nooit vergeven. Nooit.'

Kai schoot overeind in bed. Hij zweette hevig en kwam langzaam op adem. Shit, dacht hij, weer die droom, die herinnering aan dat drama. Twee seconden later kwam het besef dat zijn broer dood was, keihard bij hem binnen. Niet zo vreemd om juist vannacht weer deze droom te hebben na dat vreselijke nieuws over zijn broer gisteren. Hij gooide het dekbed van zich af en liep naar de badkamer voor een glas water.

Na een beroerde nachtrust was Kai om 7.00 uur 's ochtends opgestaan en had hij voor de autorit naar luchthaven Schiphol zijn projectbaas gebeld en hem op de hoogte gebracht van het dramatische nieuws en zijn reis naar Spanje.

Hij had een rolkoffertje bij zich waarin hij de belangrijkste benodigdheden voor een verblijf van een paar dagen had gestopt. Tijdens de vlucht naar Noord-Spanje voelde hij zich miserabel en onmachtig over de plotselinge en gruwelijke dood van zijn broer. Hij kon maar niet geloven dat hij zijn broer nooit meer kon spreken. Waarom hadden ze elkaar zo weinig gezien de laatste twee jaar? Waarom had hij niet meer pogingen ondernomen om het uit te praten? Dat stomme werk ook. Hij was een half jaar geleden veertig geworden, maar werd zo door zijn werk in beslag genomen dat er geen tijd voor relaties en familie overbleef. Of was zijn werk een vlucht voor de ontstane ruzie met zijn broer geweest? Nu was zijn enige broer er niet meer en dacht hij terug aan de heftige verwijten die ze elkaar hadden toegeschreeuwd op die regenachtige zondag. Het was een schrale troost dat hun laatste telefonische contact beter was verlopen. Hij zuchtte nog eens diep en keek uit het raampje op het wolkendek onder hem.

Zonder vertraging landde het toestel rond 12.30 uur op de luchthaven van Bilbao. Nadat hij de uitgang van de luchthaven had gevonden, hield hij een taxi aan. Bij het eerste contact met de taxichauffeur beging hij de klassieke fout door drie woorden Spaans te spreken: ‘Buenas tardes, señor.’ Twintig minuten lang kletste de chauffeur aan een stuk door zonder dat Kai er een touw aan vast kon knopen. Nadat de bestuurder eindelijk doorhad dat er geen enkele reactie van de achterbank kwam, volgde een aarzelend ‘No comprendo?’ Nu was Kai er als de kippen bij. ‘Si, no comprendo,’ waarna een abrupt einde kwam aan de stortvloed van woorden. Een kleine drie uur later arriveerde Kai bij het politiebureau van León. Hij betaalde de taxichauffeur en richtte zijn blik op

het witgekalkte politiebureau voor hem. Het lage gebouw met een plat dak was bepaald geen architectonisch hoogstandje en was toe aan een nieuwe verfbeurt. Terwijl hij naar de ingang liep, parelden de eerste zweetdruppels op zijn voorhoofd. In de taxi met airconditioning was het goed uit te houden, maar nu viel de hitte als een warme deken over hem heen. Hij meldde zich bij de balie en vroeg de dienstdoende agente naar inspecteur Sanchez.

Na ruim vijf minuten kwam inspecteur Sanchez uit een smalle gang naar Kai toelopen. De politieman was kaal, rond de vijftig en hooguit een meter vijfenzeventig lang. Toch viel er niet te spotten met deze politieman gezien zijn indrukwekkende borstkas en armspieren als staalkabels. Na de kennismaking leidde de inspecteur Kai naar een kleine kamer aan het einde van een gang. Een minimalistisch ingericht kamertje met slechts een portretfoto aan de muur van een minzaam kijkende koning Felipe VI in militair kostuum. Kai vermoedde dat deze troosteloze ruimte vooral werd gebruikt voor het verhoor van verdachten. Inspecteur Sanchez opende het gesprek door Kai in het Engels te bedanken voor zijn komst naar León. Kai knikte met zijn hoofd en stelde direct de twee vragen die hem de hele reis naar León hadden beziggehouden. ‘Weet u al wie mijn broer heeft vermoord en waarom?’ ‘Het spijt me, we kunnen deze vragen nog niet beantwoorden. Momenteel onderzoeken we de dood van uw broer, maar we hebben helaas tot nu toe weinig kunnen ontdekken omtrent motief en dader. We weten alleen dat hij twee keer van dichtbij is gestoken. De lijkschouwer heeft vanmorgen laten weten dat één messteek in zijn hart hem fataal is geworden. Voor zover bekend is hij beroofd van zijn portefeuille, horloge en smartphone. Voorlopig houden we het